

ANY VI.

REUS, 15 DE NOVEMBRE DE 1925

NUM. 140.

INSISTINT

PER L'EDUCACIÓ DE LA JOVENTUT

El meu article anterior si no ha produït, per ara, un eficaç efecte, ha trobat ja, sortosament, algú ressó. I aquest ressó es tan efussiu que, contrariant els meus propòsits —doncs gairebé he perdut l'hàbit d'escriure i significa també per mi un veritable esforç agafar la ploma—, em veig obligat a insistir en els meus requeriments encaminats a que s'eduqui, s'orienti i's corregeixi la nostra joventut.

No; no's tracta de cap ofensiva, ni de cap croada, ni sisquera de cap propòsit d'empendre una campanya en aquest sentit. Tampoc hi ha hagut previ acord amb ningú. Fou, el meu article, un espontani, un isolat clam d'excitació a que s'enlairin els esperits, a que es fomentin ideals de millorament i perfecció, a que s'acabi el trist, el vergonyós espectacle que estan donant els nostres joves amb llur lamentable ignorància, amb llur ridícula pedanteria, amb llur indiferència suïcida, amb llur embrutiment i escepticisme. Que la meua excitació es oïda i atesa per una minoria selecta que creu deu persistir-se tenaçment en aital

obra d'educació i cultura? Molt bé! La meua pobra ploma, el meu escàs valer, acompanyat d'una voluntat inesgotable, estan, ara i sempre, al servei d'aquesta obra tan urgent i necessària.

Jo crec que precisament els moments actuals són molt apropòsit per a intentar quelcom positiu i eficaç. Com es sabut i reconegut d'una manera indiscutible, el futbol, amb tots els seus lamentables efectes, es l'únic que interessa i apassiona, que atrau i preocupa al nostre jovent. Doncs bé; avui que a les victòries esclatants han succeït les derrotes vergonyoses, que al optimisme i al entusiasme han succeït la desconfiança i el desengany, que a la febre delirant ha succeït la contrarietat inesperada, tal volta es podria donar pas a la reflexió, a la veritat, al seny, a la raó... Gràcies als darrers contratemps esportius, la passió, l'ofuscació ha minvat i poden dir-se les coses serenament. Per sort, han passat aquells temps en que s'anava a rebre amb música i amb manifestació a un noi—potser analfabet—que havia guanyat un

premi en una cursa ciclista mentre passava desapercebuda completament l'arribada d'un artista eminent; en que l'Excel·lentísim Ajuntament en incorporació rebia solemnement a un equip de jugadors que havien prestat l'*immens servei a la patria* de guanyar un campionat de segona categoria; en que els futbolistes del primer equip eren considerats uns semi-deus o una mena de fills predilectes de la ciutat... Les amargures de la inevitable caiguda han tornat les coses a llur lloc i tot reconeixent els errors i les injustícies pretèrites, podem intentar ennoblir el pervindre, i infiltrar nova sava, nova vida, noves energies al poble en general i a la joventut particularment.

Com portar a cap aquesta tasca? Qui deu organitzar-la, impulsar-la i dirigir-la? Jo vaig al·ludir al CENTRE DE LECTURA i a la Associació de la Premsa. Altres han parlat de l'acoblament dels nostres intel·lectuals al redós d'un pontífex. La qüestió es que es faci el miracle: que el faci qui pugui i que es faci com sigui.

No crec, de totes maneres, que sigui indicat per a fer aquesta tasca l'«aplegar-nos» «a l'entorn d'una tribuna», «inaugurada adés», com es proposava al·ludint a un nou diari de la localitat. No n'es, això, d'indicat, perquè en aquest diari hi concorren dues circumstàncies desfavorables. La primera l'ésser portaveu d'una entitat patronal; el tenir, per tant, un marcat carac-

ter de «classe»; el significar, sobretot, una equivocació la seva sola publicació, doncs l'entitat editora, per a defençar els seus interessos, per omplir una necessitat i prestar un servei als seus associats en tenia prou amb una revista setmanal o quinzenal que podia resultar ben notable i útil, essent, al ensems, el que estava apropiat als seus fins i al caire de la seva actuació. I, la segona, no haver respost als anuncis que es feren de llançar al carrer un periòdic exemplar que estés al nivell que correspon a nostra ciutat. S'hi han publicat, es cert, treballs ben pulcres i notables de respectabilíssims i apreciables escriptors; però també hi han aparegut uns «ecos», uns «contes» i uns «breviaris» que fan fredat, dient un dia, en parlar dels nostres llargs passeigs, coses tan pintoresques com aquesta:

...qui hi haigi de passar un xic massa depressa llegint el diari o bé *bufant* la seva cigarreta que, devegades, degut a la velocitat que porta, es fa més llarga que'l passeig...

S'ha de recórrer, doncs, a altres mitjans i a altres tribunes per a portar a cap obra de tanta importància. Fem-la, doncs, però fem-la amb totes les probabilitats d'èxit, començant per recabar l'ajut de valuosos elements que avui també estan entregats en cos i ànima als esports, que han actuat profitosament en altres activitats ciutadanes i que podrien ésser ben útils a nostra bella causa de regeneració popular.

J. RECASENS I MERCADÉ

